

מסורת הש"ס

(א) [מסדרין ל: ב.] (ג) [מי]
תוס' לקמן כ: ד"ה
מרחות] (ד) [גמ' ירושל']
וה"ש למה להך ג'
(ה) וכל שכן מ"י.
(ו) [מסדרין ל: ב.]
(ז) [מסדרין ל: ב.]
(ח) [מסדרין ל: ב.]
(ט) [מסדרין ל: ב.]
(י) [מסדרין ל: ב.]
(יא) [מסדרין ל: ב.]
(יב) [מסדרין ל: ב.]
(יג) [מסדרין ל: ב.]
(יד) [מסדרין ל: ב.]
(טו) [מסדרין ל: ב.]
(טז) [מסדרין ל: ב.]
(יז) [מסדרין ל: ב.]
(יח) [מסדרין ל: ב.]
(יט) [מסדרין ל: ב.]
(כ) [מסדרין ל: ב.]

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לו וכו'
(ב) תוס' י"ב ע"ל דף
כ ט"ז ע"א:

הגהות הר"א

[א] נ"ב ק"ק שומעין כו'.
כ"ב נ"ב.
שומעין ומדרי ומדרי מ"ו
מ"ו ק"ק וכו' מ"ו וכו' מ"ו:

דשייליגן להו. אס רלז הפרען. ואס לאו נאמן המלוה לומר שלא נכתב אלל להיות מוכן לכשפרע: עדי קיום. שכתבו הנפק דבי דינא לא נתיימי מ"ן אלל א"כ פרע: מספון שיש עליו עדים. בעדי קיום מוקמינן לה: יתקיים כחוסמיו. ואפי' יואל מתחת יד מלוה כשר: אין עליו עדי קיום. אלל עדים חתומין עליו: ויואל מסתם ידי שליט. שאין הלוה מו"לואו ולא המלוה אלל שליט שזנייה נאמן: או שילא אחר היסוס שטרות. שילא לפנינו כשהוא כחוב כשטר חוב אחר החתימה כשר: דבא הימניה מלוה לשליט. דעל כרחק אין כותב שוכר אלל מלוה והוא מקרו ליד השליט:

הדרן עלך שנים אוחזין

אלו מציאות. מלא פירות מסורין. נתיאשו הבעלים מהן כדאלמנא בגמרא והפקק הן: מעוט מסורות. הואיל ואין להם סימן ניכר אלוהי מילש והו' להו הפקר. וכו' טעם כולם: כריכות. עומרים קטנים כמו מאלמים אלומים ומתגרמין בירושלמי מברכי כריכות (בבב"ב). שהכל דשין עלייהו ואס היה סימן נקשר עליהן הרי הוא נשמת: של נחוס. כל ככרות הנחומין שזין אלל ככרות של צבל הית ים בהן סימן: ממדינתן. כמות שהן גוחות שפאר כל גוח המדינה לאפוקי הגלות מבית האומן כדקמי סיפ"ט: אניי פסקא. ריש"א צ"ל אשכנז ומקומיטו סופי"ר: ולשון של ארגמן. אמר טרוק ומשך כמין לשון וצבע ארגמן ומזין הן: מלא עיגול. אז דכילה: אלוטריא. גמ"ל מפרס: גמ"ל וכמה. חסוד פירור: קב. מפרס בארבע אמות אלל צ"ל אמות לא היו פירור וטעמא מפרס ואולי: אי דרך נפילה. אס מלאם דרך נפילה שס לעת שלא הוגחו שס מדעת אלל נפלו: אפילו טובא. מקב נמי דכיון דאין בהן סימן אלוהי מילש: ואי דרך סיגורא וכו'. עמד לחוד ולטען: כמנשטא דבי דרי. בשעת אסיפת גרנות וכו' דשן צעילת ונשאל את העיקר ונתיב: אלו: נפיש ערשיהו. לקבן: ציר מסי. אס היה פורין כפתון: מקב: משוס דלא חשיבי. עליה קב פירות לטרות עליהן טורח קיבן של ארבע אמות: שומעין. דקן מחד יום טורח קיבונן יומר מחטין אלל דמיהן יקרין: ממריס ורמונין גסיס הן ואין טורח קיבונן: יאוש

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

כ"א.

עין משפט
גר מוצה

קעז א ב מ"י מ"י
מלכות מלוה וכו'
הלה ט פמ עשן זג
טו"ש ח"מ י"י פה ספיק
י: י:

קעז ג מ"י סס הל' ח
טו"ש ט סס ספיק
י: י:

קעז ד מ"י סס הל' י
טו"ש ט סס ספיק
י: י:

ה מ"י סס הלכות
נולה ופסדה הל' ח
פמ עשן עד טו"ש ח"מ
ס"י רב ספיק ז:

ב ו מ"י סס פס"ד ג
טו"ש ט סס ספיק י:
ג ד מ"י סס פס"ד ח
טו"ש ט סס ספיק ט:
ד ה מ"י סס טו"ש ט סס
ספיק ו:

ה ט מ"י סס הלכה זא
טו"ש ט סס ספיק טו:
ו ז מ"י סס הלכה ח
טו"ש ט סס ספיק י:
ז ח מ"י סס פס"ד יב
פמ עשן טו"ש ח"מ
ס"י רב ספיק ז:

לעני רש"י

ירוש"א [רש"י]
אגרות פס"ד סוף.
פוס"א [פוס"א]
אגרות פס"ד סוף.

רבינו הנאל

שיש עליו עדים כשר.
ופריק מאי עדים דקתי
עדי קיום הכי נמי
מסבירא וכו'. נפאס מסתן
שיש עליו עדים יתקיים
בחומו. אוקימנא יתקיים
מחומי. אס מיעין
שפירז בפרה"ח. אי עליו
עדים כלומר אינן יודעין
העדים לא סבירן עליה
ואס יוצא מתחת יד שליט
ואסר השליט שידא סר
הלוח מלוה מינו דא
בעי השליט למיבחה
ללוה כי אמר פריה
פרמי. וכן אס נפאס
זה הסמפון כחוב בשטר
חוב עצמו אחר החתימה
דרי השטר כשר דאי לא
דפריה לא הוה מרע
ליה לטריה:

אלו מציאות שלו: בריכות ברה"ר. זכריות דוקא מפליג בין רה"ר לרה"י משוס דלמ"ד (לקמן כ:): סימן העשו לידרס היו סימן ומקום היו סימן מיירי הכא דליתא סימן ומקום נמי לא היו סימן זכר"ר משוס דמנשפי זכר"י היו מקום סימן ומיירי להכריז ומיירי דאשכח דרך הינות וככרות של נחוס ועיגול דכילה אין בהם סימן והו' שלו אף זכר"י ומיירי דמלא דרך נפילה ולכן לא היו מקום סימן וא"ת אמאי נקט זכריות דאשכח דרך הינות טפי משאר דאירי דרך נפילה וי"ל דזכריות אידי דיקרי אינון לא הוה שיפלו שלא מעת אלל כשעומד לפוש מניה לאלך ושכחט שס וככרות של זכר"ב יש להן סימן דבעלי זכריות רגילים לעשות סימן בזכרותיהן ולכן אפילו זכרות הרבים מיירי להכריז דסימן העשו לידרס היו סימן וזכריות מעוט ופירות דהו מקום סימן א"ת זכר"ר כדלמך לקמן משוס דלא שייך בהו מנשפי ואס תאלמ זכריות זכר"ר דמיירי דרך הינות היאך לוקחט הא אמרין לקמן (ס) ספק הינות לא יעול וכל שכן ודאי הינות וי"ל דה"מ כשמלא במקום מולעט ואס יש בו סימן נוטל ומכריז ולמ"ד (לקמן כ:): סימן העשו לידרס לא היו סימן ומקום נמי לא היו סימן מיירי זכריות שיש בהם סימן ולכן זכר"י מכריז וככרות של נחוס ושאר דמתימין לת בהו סימן ולכן אף זכר"י הס שלו וככרות של זכר"ב שיש בהם סימן מיירי להכריז אף זכר"ר דאין עשו לידרס משוס דאין מעניינן על האולגין וכולה מתני' מיירי בין דרך נפילה בין דרך הינות וא"ת זכריות אי דרך נפילה היא אס קן אינו יודע היכן נפלו וזכרות הימיר אמתי לריך להכריז הא מתילש שסנור זכר"ר נפיל וי"ל דאע"פ שאינו יודע לטון המקום יודע הוא אס נפל זכרות הרבים או זכרות הימיר:

הדרן עלך שנים אוחזין

אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז אלו מציאות שלו "מצא פירות מפוזרין ימעות מפוזרות וזכריות ברשות הרבים יועגולי דבילה זכרות של נחוס (מרחות של דגים וחתיכות של בשר וגזיו צמר הלקוחין ממדינתן ואניצי פשתן ולשונות של ארגמן הרי אלו שלו (דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר (י) כל שיש בו שינוי חייב להכריז כיצד "מצא עגול ובתוכו חרס ככר ובתוכו מעות רבי שמעון בן אלעזר אומר כל כלי אנפוריא אין חייב להכריז: גמ"ל מצא פירות מפוזרין וכמה א"ר יצחק קב בארבע אמות היכי דמי אי דרך נפילה אפילו טובא נמי ואי דרך הינות אפילו בציר מהכי נמי לא א"ר עוקבא בר חמא לבמכנשתא דבי דרי עסקינן קב בארבע אמות דנפיש טרחייהו לא טרח איניש ולא הדר אתי ושקיל להו אפקורי מפקר להו בציר מהכי טרח והדר אתי ושקיל להו ולא מפקר להו בעי רבי ירמיה חצי קב בשתי אמות מהו קב בארבע אמות טעמא מאי משום דנפיש טרחייהו חצי קב בשתי אמות כיון דלא נפיש טרחייהו לא מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי (י) וחצי קב בשתי אמות כיון דלא חשיבי מפקר להו או דלמא משום דנפיש טרחייהו וכ"ש קביים בשמונה אמות כיון דנפיש טרחייהו טפי מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי וקביים בשמונה אמות כיון דחשיבי לא מפקר להו (א) קב שומשמין בארבע אמות כיון דחשיבי לא מפקר להו או דלמא משום דנפיש טרחייהו וכ"ש שומשמין כיון דנפיש טרחייהו טפי מפקר להו קב בארבע אמות טפי מפקר להו או דלמא משום דנפיש טרחייהו וקב רמוני בארבע אמות כיון דלא חשיבי מפקר להו או דלמא משום דנפיש טרחייהו וקב רמוני בארבע אמות כיון דלא נפיש טרחייהו לא מפקר להו מאי יתקו"א יאוש

לגמור אלל קב בארבע אמות יש לו טורח ללקוט הכל ואין מלקט כלל אי נמי קב בארבע אמות רוחב זכרות אמות אורכ וכו' אלל קב צ"ל אמות:

דלמי